

Sygn. akt V Ua 46/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska (spr.)

Sędziowie: SSA w SO Stanisław Stankiewicz

SSR (del.) Tomasz Kałużny

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawcy J. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 26 czerwca 2013 roku sygn. akt VI U 236/13

oddala apelację.

sygnatura akt V Ua 46/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI U 236/13 oddalił odwołanie J. K. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 17 kwietnia 2013 roku wydanego w sprawie nr (...) Zaskarżonym orzeczeniem Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 27 lutego 2013 roku kwalifikujące J. K. do osób posiadających lekki stopień niepełnosprawności o charakterze trwałym.

Dokonując weryfikacji zasadności zaskarżonego przez J. K. orzeczenia, Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i okulistyki.

Biegli sądowi w wydanej opinii po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską, zebraniu wywiadu od odwołującego i jego przebadaniu rozpoznali u odwołującego pourazową artrozę i niestabilność przednią stawów kolanowych, wygojone złamanie goleni prawej, wygojone zwichnięcie łokcia lewego, krótkowzroczność niskiego stopnia oka

prawego, astygmatyzm krótkowzroczny niskiego stopnia oka lewego oraz zwyrodnienie rogówki oka lewego. W konsekwencji biegli zgodzili się ze stanowiskiem Wojewódzkiego Zespołu i uznali, że rozpoznane schorzenia spowodowały u badanego niepełnosprawność w stopniu lekkim o charakterze stałym od dnia 01 kwietnia 2013 r. W uzasadnieniu lekarz ortopeda wskazał, że co prawda schorzenia narządu ruchu powodują ograniczenie sprawności lokomocyjnej odwołującego, jednakże upośledzenie ruchomości kolan nie jest znaczne. Chód jest samodzielny, bez pomocy kul łokciowych. Natomiast występujące skrócenie kończyny dolnej prawej powinno być wyrównane wkładką ortopedyczną. W ocenie biegłego ortopedy nie występuje u odwołującego ograniczenie ruchomości kręgosłupa i kończyn górnych. Z kolei biegły okulista podał, iż odwołujący posiada astygmatyzm krótkowzroczny niskiego stopnia oka lewego oraz zwyrodnienie rogówki oka lewego, jednak ma dobrą ostrość w oku prawym do dali i bliży. Jego zdaniem odwołujący jest samodzielny w zakresie samoobsługi, występujące ograniczenia sprawności organizmu powodują ograniczenia w wykonywaniu pracy. Przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, praca w długotrwałej pozycji stojącej. Jak wskazał biegły ortopeda, badany wymaga stałego leczenia ortopedycznego i rehabilitacyjnego.

Odwołujący nie zgodził się z opinią biegłych twierdząc, iż jego stan zdrowia uzasadnia zaliczenie go do osób posiadających umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy uznał opinię biegłych lekarzy za spójną i logiczną. Wskazał, iż mając na uwadze poziom wiedzy lekarzy, ich doświadczenie, sposób motywowania i stopień stanowczości wyrażonych w opinii wniosków, opinia ta została uznana za rzetelną, fachową, a w rezultacie stała się podstawą ustaleń Sądu.

Sąd pierwszej instancji zważył na treść art. 4 ust. 1, 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1997 roku, Nr 123, poz. 776 ze zm.) i uznał, że zgromadzony materiał dowodowy i ocena prawna nie pozwalają zaliczyć odwołującego do osób niepełnosprawnych w innym stopniu niż lekkim o charakterze trwałym.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją J. K.. Kwestionując ustalenia co do aktualnego stanu jego zdrowia domagał się uznania go za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego jako bezzasadna nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, jak również dokonał wszechstronnego i wnikliwego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego - w sposób prawidłowy ocenił opinię biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i okulistyki. Wobec powyższego poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne oraz wywody prawne Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania (podobnie uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, teza 2, Lex nr 577829).

Istotą sprawy i celem postępowania prowadzonego przed Sądem Rejonowym było rozstrzygnięcie, czy schorzenia występujące u J. K. spowodowały niepełnosprawność z stopniu znacznym, umiarkowanym (jak wskazywał na to skarżący) czy lekkim w rozumieniu art. 3 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, a jeśli tak to określenie tego czy niepełnosprawność ta jest stała czy okresowa.

Zgodnie z art. 4 powołanej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej

lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego zaś stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd pierwszej instancji prawidłowo oparł swoje rozstrzygnięcie na dowodzie z opinii biegłych. Opinia stanowiąca podstawę ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego została sporządzona przez zespół składający się z biegłych lekarzy legitymujących się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do kwestionowania mocy dowodowej tej opinii, która wbrew twierdzeniom apelującego zawiera rzetelne informacje. Opinia została wydana po wykonaniu wszechstronnych czynności medycznych - zebraniu wywiadu, przeprowadzeniu badań przedmiotowych oraz przeprowadzeniu analizy akt sprawy. Nie sposób również pominąć, iż po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych ale przed przekazaniem im akt Sąd Rejonowy wyznaczył skarżącemu 7 dniowy termin na przedłożenie posiadanej dokumentacji medycznej, innej niż złożonej przed organem rentowym, by biegli mogli zapoznać się z nią w podczas wydawania opinii (k. 6).

Zdaniem Sądu treść wydanej opinii wskazuje, iż w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania fachowości, rzetelności oraz poziomu kompetencji lekarzy wydających opinię na polecenie Sądu pierwszej instancji. Biegli szczegółowo opisali rozpoznane u ubezpieczonego schorzenia, jak również w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowisko, nie ograniczając się jedynie do podania ogólnego uzasadnienia, ale wskazując na ustalenia i wnioski biegłych wszystkich specjalności.

Opinia jest zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wiedzą powszechną, a przede wszystkim z aktualnym stanem wiedzy medycznej. Poziom wiedzy biegłych, sposób motywowania sformułowanych przez nich ocen oraz stanowczość poczynionych w opinii wniosków zostały prawidłowo ocenione przez Sąd pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, a zebrany materiał dowodowy został właściwie oceniony w aspekcie znajdującego zastosowanie w sprawie prawa materialnego tj. art. 4 ust. 1, 2 i 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Ocena ta skutkowałą zaliczeniem skarżącego do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, bowiem naruszona sprawność jego organizmu, powoduje w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Skarżący nie wymaga pomocy innych osób gdyż jego zdolność do pełnienia ról społecznych oraz wykonywania zatrudnienia, z uwagi na występujące schorzenia, jest ograniczona w stopniu lekkim.

Z tych też względów, na mocy art. 385 k.p.c., apelacja podlegała oddaleniu.